

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/62/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011200963
Dátum vydania rozhodnutia:	03.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011200963.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci žalobcu: JUDr. C. I., G., I., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia Prezídia Policajného zboru, odboru poriadkovej polície č.: PPZ-OPP-1065/2011 zo dňa 31.10.2011, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 200/2011-43 zo dňa 24. októbra 2012 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 200/2011-48 zo dňa 20. novembra 2012, jednomyselne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 200/2011-43 zo dňa 24. októbra 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 200/2011-48 zo dňa 20. novembra 2012 p o t v r d z u j e.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) zamietol žalobu žalobcu a účastníkom náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že rozhodnutie a postup žalovaného je v súlade so zákonom.

Predmetom súdneho prieskumu na krajskom súde bola žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu Prezídia Policajného zboru, odboru poriadkovej polície č.: PPZ-OPP-1065/2011 zo dňa 31. októbra 2011, ktorým tento orgán predstavujúci jednu zo sekcií Ministerstva

vnútra Slovenskej republiky s poukazom na článok 5 písm. a/ Nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 57/2007 o organizačnom poriadku Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v platnom znení rozhodol podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) tak, že odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu odboru poriadkovej polície Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave o nepovolení obnovy konania č.: KRP-PP-475-014/2011 zo dňa 05.09.2011 zamietol a toto prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca podal návrh na obnovu konania voči právoplatným rozhodnutiam Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave č.: KRP-PP-199-008/2010 zo dňa 17.08.2010 vo veci zamietnutia odvolania žalobcu proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I, č. DU-1757/1-SMv-2010 zo dňa 07.07.2010 a č.: KRP-PP-205-009/2010 zo dňa 23.08.2011 vo veci zamietnutia odvolania proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva PZ v Bratislave I, č. DU-SMZ:1157/2010 zo dňa 25.06.2010, ktoré sa týkali zaistenia žalobcu podľa zákona o Policajnom zbore č. 171/1993 Z.z. Konanie o žalobách proti týmto právoplatným rozhodnutiam sa vedie na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4S 280/2010.

Vychádzajúc z dispozičnej zásady uplatňujúcej sa v správnom súdnictve, ktorá znamená, že súd preskúma napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom žalobcom a nemôže ho preskúmať nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným krajský súd zdôraznil, že nakoľko je konanie v správnom súdnictve koncentrované, žalobca môže žalobné dôvody rozširovať len do konca lehoty na podanie žaloby, ktorá je dvojmesačná a plynie od právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, a k neskôr uplatneným dôvodom súd nemôže prihliadať.

Súd súhlasí s názorom žalovaného, že podstatou správneho súdnictva je ochrana práv fyzických a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní a tiež s tým, že rozhodnutie, ktorým sa povoľuje alebo zamietá návrh na obnovu konania má povahu procesného rozhodnutia, avšak nestotožňuje sa s tým, že by takéto rozhodnutie bolo vylúčené z preskúmvacej právomoci súdu v zmysle § 248 písm. a/ O.s.p, podľa ktorého súdy nepreskúmvajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania. Nemožno mať pochybnosti o tom, že sa napadnuté rozhodnutie netýka vedenia konania a preto, napriek tomu že ide o procesné rozhodnutie, je preskúmateľné v správnom súdnictve. V danom prípade došlo k právoplatnému zamietnutiu návrhu na obnovu konania, keďže odvolací orgán odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené.

Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o existencii prekážky litispendencie z dôvodu, že o rozhodnutiach, ktorými by mohli byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti žalobcu priamo dotknuté už prebieha konanie na súde pod sp. zn. 4S 280/2010. Tieto konania spolu síce súvisia, ale sú jednoznačne rôzne a ich cieľom je ochrana iných práv žalobcu. Úlohou súdu bolo preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného - jednej z jeho sekcií, a po preskúmaní rozhodnutia aj pre posúdenie otázky aktívnej legitimácie žalobcu vychádzal súd zo súčasných právnych názorov, podľa ktorých je neudržateľná taká interpretácia zákona, ktorá obmedzuje prístup k súdu tým, že striktné vyžaduje v každom jednotlivom prípade hľadanie porušeného, subjektívneho, hmotného, či procesného práva ako aj úkonu, ktorý subjektívne právo založil, zmenil, zrušil, či záväzne určil.

Keďže pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby a nejedná sa o prípad, kedy by týmto rozsahom a dôvodmi nebol viazaný (§ 250j ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“), musel žalobu zamietnuť, keď vychádzal aj z premisy, že obnova konania je prípustná iba vo výnimočných prípadoch, ktoré sú taxatívne vymedzené Správnym poriadkom. V danom prípade správne orgány riadne zistili skutkový stav a správne aplikovali príslušné ustanovenia zákona a súd nezistil žiadne také vady, ktoré by mohli mať za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preskúmvané rozhodnutia majú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku a nevykazujú žiadne formálne či logické nedostatky. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v jeho odvolaní vrátane tvrdenia o predbežnej otázke a o tom, že výsledok konania správneho orgánu o priestupku podľa zákona o priestupkoch je dôvodom na

obnovu konania vo veci zaistenia osoby podľa zákona o Policajnom zbore.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie Prezídia Policajného zboru, odboru poriadkovej polície zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie pre nesprávne právne posúdenie veci. Výtýkal súdu, že v rozpore s ustanovením § 250 ods. 4 O.s.p. prekročil svoju právomoc keď nesprávne označil žalovaného, ktorý rozhodol v poslednom stupni a ktorým je Prezídium Policajného zboru. Nesúhlasil ani s názorom súdu, že v žalobe musia byť uvedené konkrétne ustanovenia právnych predpisov, ktoré boli porušené a ani s tým, že nepostačuje odkaz na listiny, ktoré sú obsahom spisu. Vády, ktoré majú za následok nezákonnosť rozhodnutí a ktoré súd nezistil sú v tom, že správne orgány nezistili riadne skutkový stav a nesprávne aplikovali ustanovenie § 62 ods. 1 písm. b/ Správneho poriadku tým, že obnovu konania nepovolili a správny orgán sa zákonným spôsobom nevyrovnal ani s námietkou týkajúcou sa predbežnej otázky.

Záverom namietal, že dôvodom na obnovu konania boli aj uznesenia inšpekcie MV SR ČVS: SKIS-96/IS-1-V-2010, SKIS-261/IS-1-V-2010, SKIS-170/IS-1-V-2011, SKIS-61/IS-1-V-2011 a oznámenie o výsledku prešetrovania sťažnosti SKIS MV SR zn: SKIS-OK-OS-St-St-56/2011, z ktorých vyplýva, že zakročujúci policajti voči nemu zásadne postupovali nezákonne, a preto žiadal preskúmať rozhodnutie v plnom rozsahu.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnilo so závermi krajského súdu a zotrvalo na predchádzajúcich vyjadreniach. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu o neobjektívnosti, nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia krajského súdu, a že by mal odporovať nezávislosti súdnej moci od výkonnej s tým nesúhlasí a navrhuje rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk, najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

Podľa § 250b ods. 1 O.s.p. žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutého správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b (§ 250h ods. 1 O.s.p.).

Pokiaľ ide o vyššie citované ustanovenie § 250b ods. 1 O.s.p., lehota ustanovená na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je lehotou prekluzívnou, a z hľadiska plynutia tejto prekluzívnej lehoty je dôležitý okamih podania návrhu na začatie konania. Podľa doterajšej súdnej praxe žaloba musí byť podaná v lehote 2 mesiacov so všetkými náležitosťami uvedenými v § 249 ods. 2 O.s.p. (okrem prípadu, ak pôjde o povinné zastúpenie v zmysle § 250a O.s.p.), keďže (R 58/2001) súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmavania zákonnosti súdom.

Nemožnosť doplniť náležitosti podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu,

špeciálne dôvodov nezákonnosti, resp. rozsahu, v ktorom sa rozhodnutie správneho orgánu napáda, po lehote ustanovenej v § 250b ods. 1 O.s.p. vyplýva z ustanovenia § 250h ods. 1 O.s.p., ktorého účelom je zakotviť koncentračnú zásadu v rámci konania o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu, na základe ktorej už žalobca v priebehu konania nemôže rozšíriť jeho predmet, len ho obmedziť.

V danom prípade žalobca len stručne v bode II podanej žaloby zo dňa 07.12.2011 uviedol, že rozhodnutie PPZ-OPP-1065/2011 je nezákonné najmä z dôvodov popísaných v odvolaní a v podnete, ktorý prikladá.

Vzhľadom na vyššie uvedené, súd nemohol prihliadnuť na dôvody uvedené žalobcom v podaní zo dňa 01.10.2012, ktoré bolo doručené súdu (02.10.2012), t.j. takmer po uplynutí 10-mesačnej lehoty od podania žaloby, keďže žalobné dôvody boli súdu doručené až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, v ktorej možno rozširovať žalobné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočností účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného - Prezídia Policajného zboru, odboru poriadkovej polície č.: PPZ-OPP-1065/2011 zo dňa 31.10.2011, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Krajského riaditeľstva PZ v Bratislave č.: PPZ-OPP-1065/2011 zo dňa 31.10.2011 o nepovolení obnovy konania.

Obnova konania je mimoriadny spôsob preskúmania právoplatných rozhodnutí správnych orgánov, ktorý sa uplatní vtedy, ak v ukončenom správnom konaní nebol náležitým spôsobom zistený skutočný stav veci, alebo ak nerešpektovanie procesných podmienok ustanovených zákonom vzbudzuje pochybnosti o objektivite konania. To znamená, že obnova konania slúži na dodatočnú elimináciu takých rozhodnutí, nezákonnosť ktorých je dôsledkom porušenia jednej z kľúčových zásad správneho konania - zásady materiálnej pravdy, podľa ktorej rozhodnutia správnych orgánov musia vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci (§ 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v zn. n. p.).

Niet pochyb o tom, že ak sú splnené podmienky ustanovené v § 62 a v § 63 Správneho poriadku, a existuje aspoň jeden z dôvodov obnovy konania uvedený v písm. a/ až e/ § 62 ods. 1, účastník konania má právny nárok na to, aby sa o jeho návrhu na obnovu konania rozhodlo, čo znamená, že správny orgán je povinný konať a o tomto návrhu vždy rozhodnúť.

V danom prípade o návrhu žalobcu na obnovu konania bolo rozhodnuté, došlo k právoplatnému zamietnutiu návrhu na obnovu konania, keďže odvolací orgán rozhodnutím č. PPZ-OPP-1065/2011 zo dňa 31.10.2011 odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie č. PPZ-OPP-1065/2011 zo dňa 31.10.2011 potvrdil.

Žalovaný v súdnom konaní o žalobe poukázal na ustanovenie § 249 ods. 2 O.s.p. a inak správne uviedol, že v rámci konania o povolení obnovy sa skúma, či existujú zákonné dôvody na obnovu konania, či bol návrh uplatnený včas a oprávneným subjektom a výsledkom tohto skúmania je rozhodnutie, ktorým sa obnova konania buď povolí alebo sa návrh zamietne. V tomto štádiu ešte nedochádza k rozhodnutiu vo veci. Prvé štádium obnovy konania sa končí rozhodnutím, ktorým sa obnova konania buď povolí (resp. nariadi) alebo sa obnova konania zamietne a v takom prípade už druhé štádium (meritórne rozhodnutie

vo veci) nenastupuje.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že: „aj keď podľa jeho názoru mohla byť napadnutým rozhodnutím dotknutá právna sféra žalobcu, musel riadiac sa dispozičnou a koncentračnou zásadou žalobu zamietnuť, keďže na doplnenie žaloby podanom na súd dňa 02.10.2012 už prihliadať nemohol“. Pri preskúvaní rozhodnutia v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (ktorými je súd viazaný) vychádzal aj z premisy, že obnova konania je prípustná iba vo výnimočných prípadoch, taxatívne vymedzených správnym poriadkom a dospel k záveru, že v danom prípade správne orgány riadne zistili skutkový stav, na vec aplikovali príslušné ustanovenia zákona a vysporiadali sa so všetkými námietkami žalobcu.

K odvolacej námietke žalobcu, že krajský súd v rozpore s ustanovením § 250 ods. 4 O.s.p. prekročil svoju právomoc ak ako žalovaného v rozsudku označil Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a nie Prezídium Policajného zboru, ktorý rozhodol v poslednom stupni, odvolací súd uvádza, že v zmysle článku 5 nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 57/2007 o organizačnom poriadku Ministerstva vnútra SR v platnom znení (ďalej len „nariadenie“) sa Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky člení na sekcie, úrady a iné organizačné zložky.

Podľa článku 2 ods. 2 nariadenia sú sekciami Ministerstva vnútra Slovenskej republiky útvary ministerstva uvedené v článku 5 písm. a/ až j/, ktoré sa organizačne členia na úrady, odbory alebo iné na ich úroveň postavené organizačné celky. Úrady, odbory a iné organizačné celky sa môžu členiť na oddelenia.

Prezídium Policajného zboru je s poukazom na čl. 5 písm. a/ nariadenia, jednou zo sekcií Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktoré nemá vlastnú právnu subjektivitu a pred súdmi Slovenskej republiky ho zastupuje sekcia legislatívy a vonkajších vzťahov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

S poukazom na uvedené Krajský súd v Bratislave nepochybil, ak označil žalovaného ako Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. K tomuto záveru vedie senát i skutočnosť, že v správnom súdnictve sa v rozhodovacej činnosti otázka označenia žalovaného nevyvíja jednotne. Prevládajú názory, že žalovaným je subjekt, ktorého rozhodnutie sa preskúmava, bez ohľadu na právnu subjektivitu. Na druhej strane existujú názory, že žalovaný by mal byť len subjekt s právnou subjektivitou.

Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa síce v otázke označenia žalovaného prikláňa k prvej skupine názorov i s poukazom na znenie § 250 ods. 4 O.s.p. /pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni/, ale prihliadnuc najmä na skutočnosť, že táto otázka nebola doposiaľ judikovaná, dospel v tejto veci k záveru, že označenie žalovaného zvolené Krajským súdom v Bratislave v záhlaví odvolaním napadnutého rozsudku, možno považovať len za formálny nedostatok, ktorý sám o sebe nezakladá dôvod na zrušenie rozsudku prvostupňového súdu a na formálne zopakovanie súdneho konania na prvostupňovom súde, ktoré by vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, nemohlo žalobcovi priniesť iné, priaznivejšie súdne rozhodnutie.

Vzhľadom na uvedené, najvyšší súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

V predmetnej veci žalobca podal odvolanie aj proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 200/2011-48 zo dňa 20.11.2012 o vyrubení súdneho poplatku za podané odvolanie, ktorý je 35 €.

Napadnutým uznesením č. k. 2S/200/2011-48 zo dňa 20.11.2012 Krajský súd v Bratislave uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní od doručenia napadnutého uznesenia zaplatil súdny poplatok vo výške 35 € za podané odvolanie voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/200/2011-43 zo dňa

24.10.2012 podľa položky č. 10 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 71/1992 Zb.).

Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal jeho nezákonnosť. Poukázal na ustanovenie § 169 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého je označenie účastníkov náležitou súčasťou uznesenia a v napadnutom uznesení je uvedené Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, čo je v rozpore so skutočnosťou, keďže žalovaným je v súlade s § 250 ods. 4 O.s.p. Prezídium Policajného zboru. Poukázal však aj na to, že uvedený súdny poplatok za odvolanie už zaplatil.

K námietke žalobcu vo vzťahu k označeniu žalovaného najvyšší súd svoje stanovisko už uviedol vyššie, preto ho nadbytočne opakovat' nebude.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Ako vyplýva z § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká ex lege podaním návrhu. Podľa položky 10 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov za konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy o priestupku na základe žaloby je poplatok vo výške 35 €.

Podstatnou otázkou v odvolacom konaní bolo posúdiť otázku vzniku poplatkovej povinnosti. Povinnosť zaplatiť súdny poplatok vznikla žalobcovi podaním odvolania. Dňa 15.11.2012 podal žalobca odvolanie voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/200/2011-43 zo dňa 24.10.2012, čo podlieha poplatkovej povinnosti. Krajský súd postupoval v súlade s ustanoveniami § 2 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1 písm. a/, § 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. a keďže žalobca nebol oslobodený od súdnych poplatkov, senát odvolacieho súdu vyhodnotil, že postup súdu prvého stupňa bol v súlade so zákonom.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/200/2011-48 zo dňa 20.11.2012 ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.